

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Marcin Łochowski

SSN Adam Redzik (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi A. G.

na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w [...] w sprawie III AUa [...],
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 26 marca 2019 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

A. G. (dalej: *skarżący*) 14 stycznia 2019 r. złożył osobiście w Sądzie Najwyższym skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: *skarga na przewlekłość*), dowodząc, że do owej przewlekłości doszło w postępowaniu sądowym toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w [...] (III AUa [...]).

Skarżący dołączył do skargi kserokopię apelacji z 17 grudnia 2016 r., wniosek o zwolnienie z opłaty sądowej z załącznikami w postaci oświadczenia majątkowego oraz zaświadczenia o dochodach z Ośrodka Pomocy Społecznej. W treści skargi wskazał, że apelacja została wniesiona 17 grudnia 2016 r. i od tego czasu do 14 stycznia 2019 r. nie otrzymał zawiadomienia o wyznaczeniu terminu rozprawy.

Skarga na przewlekłość uregulowana jest w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez

prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75), dalej: *ustawa o skardze na przewlekłość*. Ustawa nie określa, czy strona może osobiście wnieść skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed sądem apelacyjnym do Sądu Najwyższego. Zauważyć należy, że w przypadku postępowań prowadzonych przed sądami karnymi (według procedury karnej), skargę taką może strona wnieść osobiście. Jednakże w przypadku postępowań toczących się w trybie przewidzianym przez Kodeks postępowania cywilnego obowiązuje ogólna zasada tzw. przymusu adwokacko-radcowskiego. Wynika ona z art. 87¹ k.p.c., stosowanego w związku z art. 8 ust. 2 *ustawy o skardze na przewlekłość*. W myśl tej regulacji skarga na przewlekłość powinna być wniesiona przez adwokata lub radcę prawnego, czyli przez profesjonalnego pełnomocnika. Sąd Najwyższy nie ma tu kompetencji do badania, czy takiego pełnomocnika skarżący w chwili wniesienia skargi posiadał. Z załączonej przez skarżącego dokumentacji wynika, że apelację sporządził mu profesjonalny pełnomocnik. Zauważyć należy, że art. 87¹ § 2 k.p.c. przewiduje wyjątek od posiadania profesjonalnego pełnomocnika – gdy stroną, jej organem lub przedstawicielem ustawowym jest sędzia, prokurator, notariusz, profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej RP. Z przedstawionej dokumentacji nie wynika, aby art. 87¹ § 2 k.p.c. mógł zostać zastosowany.

W związku z powyższym Sąd Najwyższy nie mógł podjąć czynności w kierunku ustalenia czy doszło do naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, gdyż zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych w postępowaniu przez Sąd Najwyższym ma charakter bezwzględny. Skarga wniesiona osobiście, ze względu na treść art. 87¹ § 1 k.p.c. i brak okoliczności przemawiających za zastosowaniem art. 87¹ § 2 k.p.c., dotknięta jest nieusuwalnym brakiem. To skutkuje tym, że Sąd Najwyższy nie może wzywać do uzupełnienia braków, ale musi odrzucić skargę. Nie zamyka to drogi skarżącemu do złożenia skargi zgodnie z wskazanymi wyżej wymogami.

W świetle powyższego, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.